

Arrest

nr. 255 316 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 maart 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart sinds 2013 in België te verblijven in het gezin van haar Belgische broer en schoonzus.

1.2. Op 15 december 2016 legden de broer en schoonzus van verzoekster een verzoekschrift neer bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent met het oog op haar adoptie.

1.3. Bij vonnis van 12 september 2019 werd de adoptie toegestaan.

1.4. Verzoekster diende op 28 augustus 2020, in functie van haar Belgische adoptievader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 25 februari 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 2 maart 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.08 2020 werd ingediend door:

*Naam: [B.H.C.]
Voorna(a)m(en): [A.]
Nationaliteit: Tunesië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,3° stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.’
Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’*

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van haar adoptievader [B.C.M.] [...]

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van in het land van oorsprong of origine.

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd:

- *Attesten OCMW Evergem dd.01.09.2020: betrokkene en referentiepersoon geen recht op maatschappelijke integratie of andere vorm van financiële steun ontvangen*
- *Getuigschrift van de Burgerlijke staat, opgesteld in Tunesië, Bekalte dd 03.09.2020 waarin is opgenomen dat betrokkene geen inkomsten, verdiensten of vastgoed heeft Dit getuigschrift werd opgesteld op verklaring van de betrokkene en ook van de burgemeester onder voorbehoud 'voor zover hij het persoonlijk weet'.*
- *Verklaring op eer van mevrouw [R.] dat de referentiepersoon verantwoordelijk is voor betrokkene betreffende de dagelijkse kosten, schoolkosten door middel van geldtransfers die via de post/Western Union verstuurd worden*
- *Schrijven advocaat waar in staat dat de stortingen gebeurden door de referentiepersoon aan [E.R.], welke op eer verklaarde dat de gelden aangewend werden voor de dagelijkse kosten en schoolkosten van betrokkene + attesten geldverzendingen van Western Union dd.31.08.2010+26.11.2010+20.02.2010+02.06.2010+05.07.2011+13.04.2011+15.12.2011+16.07.2011+25.08.2011+07.01.2012+12.12.2312+12.06.2019*
- *Loonfiches van de referentiepersoon uit de tewerkstelling DS Smith Packaging Belgium nv voor de periode juni 2020 tot augustus 2020*
- *Loonfiches uit de tewerkstelling Noyen nv ([I.C.], echtgenote van de refpers) voor de periode augustus 2020 tot oktober 2020+individuele rekening(periode 01.01.2019 - 31.12.2019)*
- *Verklaring van betrokkene zelf dat ze bereidt is om te integreren in de Belgische samenleving*
- *Vonnis rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd 18.11.2019, 19.02.2019 en 04.05.2020 betreffende de adoptie van betrokkene en de adoptievader*

Wat betreft de voorgelegde bewijzen van onvermogen en het overmaken van geldsommen dient te worden opgemerkt dat de relevantie van die bewijzen niet duidelijk is. Bij gebrek aan een inreisstempel

in het paspoort (dat afgeleverd is in Brussel in oktober 2016) kan immers niet worden vastgesteld wanneer betrokkene Schengen, en meer specifiek België, is ingereisd. Gezien het de bedoeling is dat betrokkene aantoonbaar ten laste te zijn geweest van in het land van herkomst of origine, moet uiteraard in eerste instantie duidelijk zijn tot wanneer ze in haar land van origine heeft verbleven. Voor zover ze reeds voor 2016 Schengen zou zijn binnengereisd, dient mogelijks eerder de afweging gemaakt te worden tegenover het land van herkomst ipv het land van origine. Betrokkene kan evengoed jarenlang in een andere lidstaat hebben verbleven en aldaar zelfstandig in haar levensonderhoud hebben voorzien. Het is niet omdat ze in België haar paspoort heeft laten vernieuwen dat ze onafgebroken voordien en sindsdien in België heeft verbleven. Deze aanvraag gezinshereniging van 28.08.2020 is de allereerste aanvraag tot verblijf van betrokkene in België, zij heeft zich nooit eerder aangemeld bij een Belgische gemeente.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Het feit dat betrokkene pas op volwassen leeftijd door de referentiepersoon werd geadopteerd doet geen afbreuk aan de voorwaarden van art. 40bis waaraan moet worden voldaan. De afhankelijk[...]heidsrelatie dient evengoed te worden aangetoond als de verwantschap tot stand is gekomen op basis van een adoptie, als door gewone afstamming.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten kan er niet toe besloten worden dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd: Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient verweerder aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen, waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen. Verweerder ontving op 29 maart 2021 een afschrift van het verzoekschrift en werd ervan in kennis gesteld dat hij aan de griffie van de Raad binnen de acht dagen het administratieve dossier diende te bezorgen, eventueel met een nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat er geen administratief dossier werd neergelegd. Er moet bijgevolg toepassing worden gemaakt van artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen dienen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Zij stelt ook dat sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“5.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar

tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat volgens verweerder het niet duidelijk is tot wanneer verzoekster in haar land van origine heeft verbleven. Volgens verweerder is het niet omdat verzoekster in België in 2016 haar paspoort heeft laten vernieuwen dat ze onafgebroken voordien en sindsdien in België heeft verbleven.

6.

Dat vaststaat dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde (verbeterende) adoptievonnissen waarin door de rechtbank het adoptieverzoek dd. 15.12.2016 van verzoekster werd toegestaan gezien na onderzoek en positief advies van het Openbaar Min[i]sterie blijkt dat verzoekster wel degelijk deel uitmaakt van het gezin van de adoptieouders en er een ouders-dochter relatie is ontstaan.

Dat verweerder deze (verbeterde) adoptievonnissen volledig naast zich neerlegt.

Dat wanneer immers de rechtbank oordeelt dat een adoptie van een meerderjarige kan worden toegestaan dit niet zomaar willekeurig gebeurt doch pas nadat een onderzoek door het Openbaar Ministerie heeft plaatsgevonden naar de ouder-kind band tussen kandidaat-adoptant en kandidaat geadopteerde (grondvoorwaarde voor adoptie).

Dat ook in casu door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Gent het verzoekschrift tot adoptie van verzoekster in 2019 werd gegrond verklaard nu uit onderzoek is gebleken dat er wel degelijk een ouder-kind relatie in België is vastgesteld tussen de heer [M.B.C.] en mevrouw [I.C.] enerzijds en verzoekster anderzijds.

6.

Wanneer verweerder in zijn beslissing stelt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat ze voor 2016 en vanaf 2016 in België heeft verbleven doet dit volledig afbreuk aan de door verzoeksterster neergelegde (verbeterende) adoptievonnissen dd. 12.09.2019, 27.02.2020 en 23.04.2020 waarin het verzoekschrift tot adoptie dd. 15.12.2016 gegrond werd verklaard door de Belgische rechter.

Verweerder heeft derhalve geenszins rekening gehouden met de (verbeterende) adoptievonnissen dd. 12.09.2019, 27.02.2020 en 23.04.2020 en kon derhalve niet meer opperen dat verzoekster mogelijks evengoed jarenlang in een andere lidstaat heeft verbleven en aldaar in haar levensonderhoud heeft voorzien.

Dat, gezien het verzoekschrift tot adoptie van verzoekster reeds op 15 december 2016 werd neergelegd bij de rechtbank en vervolgens door deze werd gegrond verklaard op 12 september 2019, verweerder er dan toch vanuit diende te gaan dat verzoekster, minstens sedert december 2016, onafgebroken bij haar adoptieouders in België heeft gewoond (en dit geenszins jarenlang onderbroken zou kunnen geweest zijn door een verblijf in een andere lidstaat, zoals verweerder in zijn beslissing suggereert).

7.

Dat vaststaat dat de adoptieprocedure in België drie jaar heeft aangesleept en vervolgens twee verzoeken tot verbetering van het adoptievonnissen dienden neergelegd te worden. Om deze redenen kon verzoekster niet vroeger dan augustus 2020 een aanvraag tot verblijf bij de gemeente neerleggen.

Dat verweerder evenmin met het aanslepen van de adoptieprocedure en de noodzaak om een correct vonnis te bekomen heeft rekening gehouden bij de beoordeling van de aanvraag van verzoekster.

8.

Dat er derhalve sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu door verweerder geenszins werd rekening gehouden met de (verbeterende) adoptievonnissen.

Dat verweerder geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft gevoerd alvorens een beslissing te nemen.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en geen rekening hield met het gezag van gewijsde van de (verbeterende) adoptievonnissen waarin, na onderzoek en positief advies van het Openbaar Ministerie, de ouder-kindrelatie en dus de afhankelijkheidsrelatie in hoofde van verzoekster werd vastgesteld.

Dat, gezien minstens vanaf 2016 verzoekster inwoonde in het gezin van haar adoptieouders en van hen financieel afhankelijk was (nu zij hangende de adoptieprocedure niet mocht werken), dient verzoekster wel degelijk minstens vanaf 2016 als ten laste van haar adoptievader te worden beschouwd.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu niet op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.”

3.1.2.1. De Raad merkt op verzoekster terecht aangeeft dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In deze beslissing wordt, met verwijzing naar de bepalingen van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoekster, die ouder is dan eenentwintig jaar, niet afdoende heeft aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine bestond tussen haar en de persoon die zij wenst te vervoegen en haar verblijfsaanvraag daarom wordt afgewezen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Waar verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen en stelt dat een manifeste appreciatiefout werd begaan, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan die geen gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

In voorliggende zaak heeft verweerder, zoals reeds gesteld, gemotiveerd dat verzoekster niet heeft aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst of origine bestond tussen haar en de referentiepersoon. Hij heeft derhalve geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij “ten laste”, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is van de persoon die zij in België wenst te vervoegen. Voor wat betreft de draagwijdte van het begrip ten laste kan worden gekeken naar de invulling die hieraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). De wetgever heeft in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet immers verwezen naar de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat een omzetting van het Unierecht vorm en er is dan ook geen reden om aan te nemen dat het begrip “ten laste” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een andere invulling dient te krijgen dan in artikel 40bis van dezelfde wet. Dit impliceert dat verweerder dient te onderzoeken of verzoekster aantoonde dat zij gezien haar economische en sociale toestand niet in staat is om in haar basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het ogenblik dat zij een recht op verblijf laat gelden (cf. HvJ 9 januari 2007,

C-1/05, Yunying Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat niet nuttig kan worden gewezen naar de wijze waarop het begrip “*ten laste*” wordt ingevuld in het Unierecht, dan nog moet worden geduid dat uit artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in ieder geval blijkt dat de voorwaarde ten laste “*zijn*” wordt gesteld en dat, aangezien in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, hoe dan ook de toestand in het land van herkomst in aanmerking moet worden genomen (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster niet kan worden gevolgd in haar stelling dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het door haar neergelegde vonnis van 2019 waarin wordt geoordeeld dat haar adoptie kan worden toegestaan en de twee verbeterende vonnissen. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar de neergelegde vonnissen en gesteld dat deze documenten geen afbreuk doen aan de vaststelling dat niet kan worden bepaald wanneer verzoekster België is binnengekomen en dus niet kan worden geconstateerd of zij, voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag, ten laste is geweest in haar land van herkomst of origine.

Verzoekster betoogt verder dat in ieder geval vaststaat dat zij reeds jarenlang in België verblijft. Zij licht toe dat aangezien zij zeker vanaf december 2016 inwoont bij haar broer, die haar in 2019 adopteerde en in functie van wie zij op 28 augustus 2020 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, het ook vaststaat dat zij sedertdien onafgebroken bij haar adoptieouders verbleef en ten laste was van haar adoptievader. Zij toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat niet kan worden vastgesteld wanneer precies zij naar België is gekomen. Zij verliest met haar uiteenzetting tevens schijnbaar uit het oog dat het enkele feit dat een vreemdeling tijdens een onwettig verblijf in het Rijk wordt opgevangen door Belgische burgers niet toelaat te concluderen dat deze persoon in zijn land van origine of het land waar hij wettig kan verblijven – en dus in regel ook kan werken en genieten van sociale voorzieningen – niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het ten laste “*zijn*” dient te worden beoordeeld in functie van de situatie van de aanvrager in het land van origine of wettig verblijf op het ogenblik van de verblijfsaanvraag. Verzoekster toont ook door te duiden dat een ouder-kindrelatie werd vastgesteld tussen haar en haar adoptieouders niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat, nu niet kan worden bepaald op welk ogenblik zij precies naar België is gekomen, niet kan worden vastgesteld dat zij bij het indienen van haar verblijfsaanvraag ten laste was in haar land van origine of in het land waar zij wettig kon verblijven. Het gegeven dat er een ouder-kindrelatie bestaat houdt trouwens ook niet in dat automatisch kan worden geconcludeerd een meerderjarig kind ten laste is van een ouder.

De Raad kan verder niet inzien waarom verweerder bij de beoordeling van de door de wetgever gestelde vereiste van het “*ten laste zijn*” een bijzondere aandacht zou dienen te besteden aan het feit dat een adoptieprocedure in België verscheidene jaren in beslag nam.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster – daargelaten de vraag of zij ingevolge een gewone adoptie door haar broer heden kan worden omschreven als een “*bloedverwant in nederdalende lijn*” ten aanzien van deze persoon – voor haar adoptie in 2019 niet kon worden beschouwd als een bloedverwant in nederdalende lijn die een Belg begeleidde of vervoegde. De Raad wijst er tevens op dat verzoekster zich niet kan vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst of origine door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat zij illegaal in België verblijft (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk zou hebben voorbereid of dat hij niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Bij de bespreking van het vorige

onderdeel van het middel werd ook reeds vastgesteld dat verzoekster onterecht voorhoudt dat verweerder de door haar voorgelegde vonnissen van de rechtbank van eerste aanleg over het hoofd zou hebben gezien.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.4. Aangezien de bestreden beslissing een antwoord vormt op een verblijfsaanvraag van verzoekster en zij bij het indienen van deze aanvraag de mogelijkheid had om de door haar nuttig geachte toelichtingen en stavingsstukken te verstrekken kan ook niet worden besloten dat de hoorplicht werd geschonden (cf. RvS 13 april 2017, nr. 12.388 (c)).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“9.

Dat, ten gevolge van de aan verweerders betekende beslissing, verzoekster niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van haar Belgische adoptieouders [...], met wie zij sedert 2013 in België samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat er geen enkele belangenafweging door verweerder is gebeurd.

10.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster en haar adoptieouders wonen samen, vormen effectief een gezin.

11.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster woont sedert 2013 in België bij haar adoptieouders door wie zij onderhouden wordt. Verzoeksters socio-economische belangen zijn in België.

Dat verweerder geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekster en op de band met haar adoptieouders.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar adoptieouders teweegbrengt.

De bestreden beslissing houdt geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

12.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder is op de hoogte dat verzoekster minstens sedert 2016 onafgebroken in België bij haar adoptieouders verblijft waar ze een privé-en gezinsleven heeft opgebouwd.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekster (en hierdoor ook zijn partner en hun kind) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Verzoekster wil tenslotte verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen) in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoekster is hier dan ook ondergeschikt') geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden. Er gebeurde immers geen enkele toetsing aan het art. 8 E.V.R.M. en een belangenafweging."

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing de bestaande verblijfssituatie van verzoekster niet wijzigt. Het staat immers niet ter discussie dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- of gezinsleven van verzoekster, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Het feit dat verzoekster zonder aan te tonen hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten bij haar broer en latere adoptievader kwam wonen en verweerder aldus voor een voldongen feit plaatste, houdt niet in dat het bestuur door verzoeksters verblijfsaanvraag af te wijzen overging tot een niet toegelaten inmenging in haar privé- of gezinsleven. Waar verzoekster verwijst naar "[haar] partner en hun kind" kan de Raad slechts aangeven dat geen stuk wordt aangebracht waaruit blijkt dat zij een partner en een kind in België heeft. Verzoekster wist of behoorde te weten dat haar jarenlange verblijf in België onwettig was en dat zij hieruit geen rechten kon putten. Artikel 8 van het EVRM vormt ook geen vrijgeleide om de verblijfsrechtelijke regels te miskennen en impliceert niet dat verweerder zonder meer verblijfsaanvragen moet inwilligen indien werd vastgesteld dat niet aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan. De Raad benadrukt dat, ook al primeren de bepalingen van artikel 8 van het EVRM op deze van de Vreemdelingenwet, dit gegeven hoe dan ook geen hinderpaal vormt om toepassing te maken van bepaalde regels, zoals deze vervat in de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, die in overeenstemming zijn met deze verdragsbepaling en die, door middel van het laten respecteren van bepaalde voorwaarden, de uitvoering van het recht op een privé- en gezinsleven van vreemdelingen in België regelen (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Ook het Grondwettelijk Hof gaf reeds aan dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde regeling, waarvan niet blijkt dat deze in casu verkeerd werd toegepast, niet kan worden beschouwd als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013 B.64.7 e.v.). Verzoeksters bewering dat zij al sedert 2013 in België verblijft en dat zij socio-

economische belangen in het Rijk heeft doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het gegeven dat verzoeksters aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen laat haar mogelijkheden om op andere gronden een verblijfsmachtiging aan te vragen of een recht op verblijf te laten gelden trouwens onverlet. Daarenboven toont verzoekster ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben met haar adoptieouders. Zij maakt met haar toelichting ook niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen wordt geschaad. Haar verwijzing naar een aantal arresten van de Raad, die geen precedentswaarde hebben, leidt niet tot een ander besluit. Er blijkt niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK